

BUTLLETÍ DEL SINDICAT DE METGES DE CATALUNYA

MARÇ DE 1922

ANY III — NUM. 22

Direcció i Administració: Santa Agna, 26, 28 i 30, 1.er-BARCELONA

El SINDICAT DE METGES DE CATALUNYA persegueix el major ennobliment de la funció social encomanada a la classe mèdica, defensant els interessos morals i materials dels metges residents a Catalunya, i protegint als associats i llurs famílies per medi d'Institucions de Previsió i Cooperació.

COL·LABORACIÓ

Col·legi-Sindicat

Col·legi, organisme legal, segons llei de l'Estat, per a exercir una acció fiscal en l'exercici de la professió mèdica.

Té funcions de catalogació, necessàries per a l'ordre, en l'exercici de la professió, segons el punt de vista col·lectiu.

Té funcions de fiscalització, de registre, de policia, d'informació, de delegació, però sempre de l'Estat Central.

Col·legi deu ésser allò que la llei de l'Estat li taxi. No pot tenir mai més criteri que el que la llei de l'Estat Central li permeti.

No pot ser mai Tribunal Suprem, ha de ser oficina tècnica d'informació.

Per a actuar, necessita l'aquiescència de les autoritats governatives i delegades.

No pot agermanar mai els companys, pot, solament, allistar-los obligatòriament, cosa molt necessària en l'ordre de la col·lectivitat.

És i serà sempre un organisme emanat de l'Estat Central i tindrà la nostra submissió per la força de la llei, no per la força de la voluntat.

Tindrà una força mecànica, mai una força espiritual

La seva actuació, per tant, ha de quedar reduïda a sa mínima expressió, deu complir son objecte i res més; s'ha de reduir sa funció a la sola acció registradora i fiscalitzadora. Ha de ser sempre un instrument. Tindrà les seves funcions limitades.

Sindicat, significa idea, és germanor, no pot ésser imposat, deu ésser sentit.

La seva acció és moral, és influenciació col·lectiva en l'esperit particular.

No té delegacions. És organisme total.

No pot ser subjectat, té acció pròpia.

No pot imposar-se més que per la força de la raó.

És actuació nostra, és creat per voluntat nostra, és apreciat com a cosa nostra, és tribunal nostre, no és,

ni pot ser, instrument, és idea, idea col·lectiva i sols depèn de la consciència col·lectiva.

No marxa segons una llei establerta per un Estat Central, actua segons unes normes emanades de la voluntat col·lectiva.

No té força mecànica, té força moral.

No pot dependre de la voluntat individual, requereix l'assistència de les voluntats totals.

LLUIS VILA I ABADAL

La responsabilitat civil i criminal dels operadors

Un procés contra un company en el qual per ara contra ço que podia esperar-se, hi porta la pitjor part, fa que sigui de tota actualitat l'estudi de la responsabilitat, que contreu un metge, a l'empendre una operació i manera d'esquivar-la, sobre tot en cas de *chantage*.

No és pas que nosaltres, els metges, volguem ésser irresponsables davant un crim comès; però sí que és just aspirar a que si en l'exercici honrat, per dissort, un metge cau de ple en un cas desgraciat, per aturdiment, per ignorància, car l'home més savi té interferències en el seu cervell, no tingui d'anar a presiri o veure's embolcallat en un procés, que pot ésser la desgràcia i misèria de tota sa vida.

I és tan fàcil en Medicina fer coses indegudes! Qui no recorda els disbarats fets per eminències mèdiques? Devia ficar-se a la presó a en Nélaton, que creient obrir un abscess, va perforar un aneurisma, caient el malalt mort als seus peus?

Una operació quirúrgica és una agressió, que fóra castigada per les lleis, si en ella no intervinguessin dues circumstàncies: 1.ª, la d'ésser executada amb la voluntat del malalt; 2.ª, la de tenir un fi curatiu.

Per a defensar-se contra l'acusació d'un malalt,

d'haver sigut intervingut sense la seva voluntat, acusació greu quan es tracta d'operacions mutiladores, la manera és fàcil. No hi ha més que fer firmar un paper pel futur operat, declarant la seva aquiescència. Són molts els punts en què així es fa sempre.

En Dührssen, per exemple, fa firmar el següent document:

«Per la present, declaro estar conforme amb que, en la clínica del Prof. Dührssen, siguin en mi executades totes aquelles mesures tingudes per necessàries per a allunyar els meus mals».

Contra els resultats dolents d'una intervenció, no hi ha manera de defensar-se, car el cirurgià, no podent ésser castigat sinó en cas d'incúria o mala intenció, no hi ha document que el salvi, com no sigui la demostració evident del seu bon obrar, si és acusat d'aquestes faltes. Pot, sí, allunyar despeses i molèsties, assegurant-se en una Companyia de Segurs, com fan els automobilistes.

Si un metge té la fatalitat d'ésser encausat, no es pensi mai que pugui tenir l'opinió pública al seu costat. Avui i abans, l'opinió sempre l'han tinguda contrària metges i farmacèutics. Vegi's, sinó, ço que passa amb els farmacèutics avui a Espanya i ço que ha ocorregut amb un metge de Cases de Socors a Barcelona, que per haver-se negat a curar a un ferit, la importància del qual devia ser poca, perquè no s'ha esmentat, els periòdics han demanat el seu cap, tractant-lo de brètol, ogre, poca-vergonya, etc.

La carrera de metge i farmacèutic, ateny massa a la vida, perquè passi desapercibuda al públic, qui creu que la manera de tenir sempre als metges i farmacèutics a punt de servei, és fent-los passar a mitja ració i amenaçant-los sempre amb el garrot enlaire.

Tampoc cregui, qui es trobi en situació apurada, que en els seus col·legues hi trobarà la deguda companyonia i protecció. Per desgràcia hi han Judes que, amb tota malevolença certifiquen tot quan sigui necessari. És molt trist confessar-ho, però els fets són fets.

I en aquest punt, sí que podríem fer quelcom...

Per a terminar. Si els casos d'acusació contra els metges es repetissin de tal manera, que els operadors es veiessin en la necessitat d'assegurar-se, pensin també amb els ajudants. Tota intervenció quirúrgica tinguda per criminal, deu considerar-se com feta en *quadrilla*!

F. P.

Curanderisme professional

Tots i cada un de nosaltres ens queixem contínuament en públic i en privat (i no sens raó), que en medicina tothom pensa entendre-hi i tothom és bo per a donar remeis i consells per a tornar la salut al pròxim, i no ens cansem de demanar càstics per als que sense

tenir el títol corresponent, ho fan d'una manera organitzada, ja sigui amb fins especulatius ja obeint a sentiments altruistes més o menys morbosos i sistematitzats, i, crec jo, que la majoria de la nostra classe no s'ha donat compte clar, que si tothom sap fer de metge, i que si els curanderos, diguem-ne oficials, són en tan gran nombre i frueixen de tant renom, és degut, en sa major part, a la manera com s'ha exercit la medicina pels nostres avant-passats i a la manera com nosaltres mateixos l'exercim; és a dir, que fem més de curanderos que de metges.

Jo divideixo el curanderisme professional en tres grups:

En el primer hi entren tots aquells que practiquen el nostre art d'una manera que està fora de la llei moral i entra sovint dintre el codic penal; com a exemple podria citar aquells comerciants (no vull anomenar-los companys) que fan radioscòpies amb sols un focus de llum potent i un reflector (no fa molt em parlaven d'un que ho feia així en la veïna població de Lleyda), o bé guarden les espalles a centres on tot se cura per mitjà d'aigua magnètica, o serveixen de tapadores a curanderos i curanderes de gran renom; també podem contar-hi els que fan bona la definició que un humorista donà del fórceps, quan digué que era l'instrument que servia per treure diners de la butxaca de l'ermilla dels marits, i altres tants i tants casos per l'estil que tots coneixem. No són aquests els que més m'interessen, puix no fan molt mal a la nostra classe, i d'ells no ens devem preocupar molt, ja que és el poder públic qui ha de posar-hi cura.

El segon grup, comprèn els professionals que públicament passen per companys, però que amb mala fe palesa i per l'afany de notorietat o bé d'enriquir-se desmesuradament o tan sols per impuls de la seva ànima tortuosa i malestruga, troben sempre malament lo fet per altre company, visiten d'amagat, asseguren a la família d'un malalt incurable que si ells l'haguessin assistit abans no hauria arribat a tal extrem, diuen saber, o portar remeis inconeguts pels altres, d'efectes segurs i immediats, tenen relacions no confessables amb cases productores d'especialitats, etc., etc.

Entren també dintre aquest grup els que agruegen singularment el pronòstic sens fonament científic i amb notòria mala fe, per als fins abans esmentats, o bé executen operacions o maniobres quirúrgiques absolutament inútils i sovint perjudicials, amb el mateix objecte.

Dels que faig entrar en aquest grup, tots en coneixem desgraciadament massa, i alguns han arribat al lloc on són, servint-se quasi exclusivament d'aitals procediments, i contra d'ells poca cosa pot la persuasió i les consideracions d'ordre moral, puix com he dit més amunt, tots aquests actes indiquen mala fe pregon i contra ell no pot lluitar-hi l'individu aïllat; solament una sindicació extensiva i sobretot intensiva dels bons companys podrà fer-hi quelcom.

El tercer grup, al qual principalment vull referir-me,

ja que té per a mi més importància, no tan sols per ésser el més generalitzat, fins a tal punt que pocs de nosaltres ens en lliurem del tot, sinó també, perquè és el que ha contribuït més a rebaixar el prestigi de la classe mèdica i de la medicina, a l'ensemps que és el més curable, puix no neix com els altres de la mala fe o de la poca vergonya, sinó d'una sèrie de *quid pro quos* existents entre nosaltres i la societat i d'un fals criteri científic atàvic i rutinari en el nostre modo de exercir, comprèn un nombre immens de fets, entre els quals i com a exemple en citaré alguns:

Qui de nosaltres no s'ha vantat o s'ha deixat atribuir sens protesta l'haver *tallat* una pulmonia o uns *tífus* o altra malaltia, amb una senzilla poció que sabia positivament que no podia tenir tal acció curativa, havent sigut el resultat obra sols de la naturalesa o bé, i amb més freqüència, un error de diagnòstic?

* Quants per por de perdre un client o per fer mèrits davant d'altres no s'han subjectat a impertinències de malalts o de llurs famílies, fent més visites de les que devien i que l'estat del pacient requeria, amb perjudici evident de les seves hores de treball intel·lectual, i moltes voltes de la mateixa salut física i quasi mai en benefici, ans al contrari, en perjudici del mateix malalt?

Quants de nosaltres, no podent precisar un diagnòstic, no havent-hi símptomes suficients per no haver-se manifestat encara no ens hem contentat d'admetre el que ens ha donat fet la família, i hem dit que tenia la *cèlebre gàstrica*, que després hem hagut de fer passar a *tifolosa* i últimament a *tífus*, si es tractava del començament d'una tifoidea, o hem convertit en *gàstrica freda*, si era una tuberculosi incipient, o en *gàstrica cançonera*, si era una melitensis, quan si haguéssim obrat amb més esperit científic i tingut més fermesa, hauríem esperat a posar el diagnòstic que la infecció desplegués la seva simptomatologia, i en el cas de no ésser prou clara hauríem recorregut a procediments que en els casos posats com a exemple ens haurien donat la certesa absoluta en el diagnòstic i correlativament en la terapèutica a seguir?

Quants de nosaltres no hem permès per timidesa excessiva o per por de digustar a una família i perdre un client, que a un pobre malalt se l'inundi de porqueries en forma de pegats o coses per l'estil, i el que és pitjor encara, els hem encoratjat a fer-ho compartint el criteri del públic que *remeis per fora no fan mal*? Un company conec que diu a les famílies quan n'hi parlen «vosaltres treballeu per fora, que jo treballo per dins»

Quants de nosaltres hem deixat un client al no voler accedir, i no per manca de mitjans econòmics, a la verificació d'un mitjà diagnòstic o terapèutic que creiem indispensable?

Quants de nosaltres no hem assegurat mantes vegades a un malalt de melitensis, o tuberculosi, per exemple i sols per treure'ns-el de damunt, que un trasllat del pla a la muntanya o al revés, acabarà immediatament amb la seva dolència, i el que hem fet, és posar-

nos en ridícol davant del pacient, o bé que aquest desconfiï del nou professional que l'ha de tractar al veure que no es compleixen les promeses del primer?

Molts som també, els que quan cuidem un malalt, sobre tot de malaltia aguda, no prestem la deguda atenció al tractament higiènic i dietètic en totes les seves formes i ens limitem solament a receptar, no preocupant-nos formalment d'esbrinar si per part del client i de la seva família es compleixen rigorosament les nostres ordres i prescripcions.

Si demés tenim en compte que moltes voltes no precisem els diagnòstics o els fem equivocats per no dedicar prou temps a l'examen del malalt o per no prestar l'atenció deguda als símptomes que presenta no valent-nos per nostra apatia dels mitjans auxiliars del laboratori, ens convencerem, com vos deia abans, que amb massa freqüència la major part, no exercim la medicina amb l'esperit que ella requereix, en detriment del malalt, de la societat, i en contra del nostre prestigi i dels nostres propis interessos materials.

Si provem ara d'endinsar-nos en l'anàlisi de les causes que han motivat i fan que persisteixi aquest estat de coses, trobarem que són tantes, tan complexes i diverses i fa ja tant temps que actuen, que és sumament difícil senyalar-les totes i precisar la part de la intervenció llur.

Per a mi, la causa fonamental que fa que la part més grossa de metges no actuïn en la forma deguda, ve de la falta de preparació tècnica. És cert, i està en l'ànim de tots, que no tota la culpa d'aquesta manca de preparació la tenim nosaltres, puix les Universitats del nostre país, funcionen d'una manera tan deficient, que és difícil, per no dir impossible, que la immensa majoria d'alumnes, al sortir d'elles, amb el títol de metge, porti el bagatge científic suficient i indispensable, i de deontologia mèdica ni menys els n'hi han parlat no obstant, bona part d'aqueixa culpa ens correspon directament, per no saber o no voler aprofitar els mitjans extraoficials que tenim a la nostra disposició per a il·lustrarnos en tots sentits, i poder ésser veritablement aptes per a desempenyar nostre comès.

Altre factor resideix en la manera essencial d'ésser de la medicina, que mai serà una ciència exacta, i l'ànima humana és de tal condició que no s'accontenta amb aproximacions, i quan no podem assegurar, el vulgar (i en qüestions medicals tothom ho és de vulgar), dubta de nosaltres i de la nostra ciència, i busca per altres camins quasi sempre equivocats, la resolució dels problemes que no podem donar-li.

Altre factor, i ben importantíssim, que fa que el metge curandereixi molt sovint, resideix en la societat mateixa, que influïda per un atavisme secular i abusant del *nuestro sacerdocio* ens considera com a criats seus, subjectes per tant, a tots els seus capritxos i donant-nos en paga i a tall de caritat, una remuneració quasi sempre insuficient a satisfer les nostres necessitats.

Demés, el nostre poble està encara tan embrutit i dominat per cacics de tota mena, i les autoritats, per

descuït o per conviniència, fan tan sovint el seu joc, que mantes vegades aquells volen fer-nos servir d'instruments de la seva baixa i personal política, i cas de no ajupir-nos-hi, ens aborden al mateix poble, que no veu que la nostra rebeldia ha de redundar en son benefici.

Totes aquestes causes i moltes que en podríem citar, excés de producció de professionals, materialització de la Societat, que ha envaït també la nostra classe, etc., s'influencien mútuament i s'entreteixeixen de tal faísó, que es constitueix allò que en patologia anomenem un *cercle viciós*, on els efectes obren a son torn com a causes, i el conjunt fa que la malaltia que venim deplorant s'agudint i creixin els seus símptomes morbosos. Així, la desorganització social regnant, porta que les Universitats no siguin el que han de ser i que el metge en general no en surti prou preparat; aquest, no considerant-se sovint prou fort per escollir la seva clientela, accepta compromisos i condicions oneroses; després, no podent-los complir o veient-se poc retribuït, no posa en l'exercici de la seva professió, tot l'interès necessari, o recorre a procediments no gaire correctes i a voltes inconfessables per a guanyar el suficient per a viure, la qual cosa és causa a son torn, que el públic desconfiï d'ell, de la classe i de la medicina, donant peu al caciquisme i a les autoritats per a continuar el desgovernament general del país i a l'embrutiment de la raça.

Si busquem la terapèutica a seguir per a sortir d'aquest estat de marasme en què es troba la nostra classe, trencant el cercle viciós que ens ofega; en una paraula, si volem actuar sols com a metges, deixant de fer de curanderos, veurem que és necessari en primer lloc, que tots i cada un de nosaltres ens proveïm d'un bagatge científic complet amb intenció i amb extensió, puix avui que la medicina és entrada realment dintre l'esfera de les ciències (ja s'anomena Ciència Biològica), avui que de la major part de malalties en coneixem no sols la causa determinant sinó també la manera d'obrar de dita causa, podent-la reproduir experimentalment, avui que en un gran nombre de malalties sabem d'una manera certa com curar-les i evitar-les, avui, i això és més important encara, sabem el que no sabem; avui, dic, no tenim dret a exercir la medicina, en el seu aspecte científic, com ho feien els nostres avant-passats, en els quals, res no té d'estrany, que la fosquetat mateixa de la ciència els obligués a emprar procediments i mitjans dels que estem deplorant i combatent.

En segon lloc, cal que tinguem sempre present que la nostra carrera no és per a enriquir-nos; que per ésser metge és necessari tenir-ne vertadera vocació; que per als pobres malalts devem servir sempre una immensa pietat, guardant-les totes les atencions compatibles amb la nostra dignitat; que el públic ens jutja no sols per la ciència que posseïm sinó també per nostres fets extra-medicals, i, que bé que l'exercici del nostre art no està renyit amb la política quan aquesta és d'interès general i es porta noblement; no obstant, poques vegades es podran simultanejar activament ambdues sens

detriment d'una d'elles, i mai, però mai, devem fer-ne quan aquella tingui per fonament mòvils personals o el seu interès sigui de partit local.

I per últim, i enfront de la Societat, devem unir-nos, devem sindicar-nos tots els bons companys, però aquesta sindicació ha d'ésser feta amb esguard a l'enlairament moral abans que al millorament econòmic, començant per corregir nostres faltes i abusos, no obstant declarar guerra sens repòs als mals companys i no tolerar de cap manera les burles i vexacions de particulars ni col·lectivitats, siguin els que siguin.

Sols així acabarem amb el curanderisme professional i de retop amb el no professional; serem veritablement útils als malalts i a la Societat, ocupant en ella el lloc que ens correspon; assolirem la independència econòmica que ens és necessària i a què tenim dret; desmentirem als que diuen que només ens unim per a explotar-los, i donarem una lliçó a Corporacions i autoritats que per ignorància o mala fe o les dues coses juntes han posat a prova no fa molt a nostre SINDICAT i altres afins.

RICARD BENACH

La III Assemblea de Junes directives de Col·legis de Metges a Barcelona

Els dies 27, 28, 29 i 30 de Novembre i 1 i 2 de Desembre de l'any passat, es celebrà aquí, a Barcelona i en el casal comú del SINDICAT i del Col·legi, la tercera Assemblea de Junes directives de Col·legis de Metges d'Espanya. En ella, hi assistiren per directa representació o delegació, quaranta cinc col·legis, mancant-hi sols la dels col·legis de Salamanca, Càdis, Huelva i Canaries, per estar dits col·legis en període de constitució.

En ella, després de donar compte de l'obra de la Federació de Col·legis de Metges, des de sa constitució fins a l'acte, en vista dels innegables avantatges que ha reportat dit organisme en tots els caires professionals de la classe mèdica, es palesà la necessitat de perfeccionar l'organització i funcionament de tan utilíssima agrupació, dotant-la de suficients mitjans econòmics perquè pugui actuar amb la suficient desinvolтура.

A fi de fer més pràctic el funcionament del Directori de la Federació de Col·legis de Metges d'Espanya, s'acordà reduir el nombre d'individus que deuen compondre-lo, quedant format per un President i dos adjunts de la confiança del mateix, i d'un cos consultiu i fiscalitzador, integrat per un delegat de cada regió.

Per al sosteniment de la Federació, s'acordà a fi que resultés més just i equitatiu, que cada col·legial abonés, per conducte del respectiu Col·legi, 1'50 pesetes anyals, i per ésser dita agrupació suma d'orga

nismes oficials, s'acordà que procurés fos entitat oficial.

Al tractar de la conveniència que tan important entitat tingué un porta-veu, per a fer aquesta necessitat immediatament pràctica, s'acordà que per ara sigui orgue d'expressió el Butlletí del Col·legi Mèdic a què pertanyi el President.

Es tractà també de les relacions que els col·legis deuen mantenir amb la Junta de Govern i Patronat de Metges Titulars, i s'acceptà: «Primer: Mantenir el criteri ja sostingut que la Junta de Govern i Patronat, útil i beneficiosa un dia, en l'actualitat no té ja cap eficàcia i per tant té de desaparèixer, a la qual cosa deuen coadjuvar totes les organitzacions que hi estiguin interessades.

Segon: Que mentre això no s'assoleixi per imposició de la llei, la Federació Nacional de Col·legis de Metges mantindrà amb dita Junta de Govern i Patronat les relacions estrictament necessàries per a defensar els drets de tots i cada un dels col·legiats.

Al donar-se compte de les gestions fetes per la Federació de C. de M. per a suavitzar l'adaptació de l'impost d'utilitats a la classe mèdica, s'acordà que s'esperés la promesa formal del ministre senyor Cambó per a prendre actituds que, en tot cas, serien les que es desprehen del manifest titulat: «A España, sus médicos».

La qüestió de l'habilitació de títols estrangers dona lloc a llarg debat, especialment mantingut pels nostres companys del Nord, els quals en són més atropellats i el senyor Silió ens prometé una llei que satisfés les nostres justes aspiracions, mes per ara, els fets lluny de confirmar les dilatòries paraules ministerials pronunciades amb motiu dels nostres comminatoris requeriments, sabem que res no es prepara de tal llei i que, al contrari, s'han concedit noves habilitacions i donat a perpetuïtat moltes de les habilitacions temporals, lo cual cosa creiem que, així que es divulgi, donarà motiu a sorolloses protestes de la nostra burlada classe.

El tema *Intrusisme* i *Curanderisme*, dona lloc que fos aprovada per unanimitat la proposició del SINDICAT DE METGES DE CATALUNYA demanant la urgent modificació de l'artícul del Codi penal en el sentit que fos considerat com a delictes en lloc de falta l'intrusisme en medicina, gestió que encara es continua i que amb ocasió de la visita a nostra capital féu el Sr. Ministre de Gràcia i Justícia el metge Sr. Francos Rodriguez, s'encomanà eficaçment a dit company.

El debat sobre l'eficàcia dels nous Estatuts enfront la passivitat dels Poders públics, donà lloc al descobriment de repugnants maniobres caciquesques, moltes encobertes per les més altes autoritats sanitàries, que ens confirma una vegada més que les classes sanitàries no conseguiran la plenitud de llurs funcions socials fins que fortament organitzades puguin imposar la dictadura sanitària que sigui expressió de la nostra col·lectivitat obrant amb l'altesa de mires que ens confereix la més enlairada lluita en la defensa de

la salut i no el mesquí criteri de la Inspecció General de Sanitat que en els *baixos fons* de la corrupció política foscament actua malogrando mantres vegades la nostra obra.

La conveniència que en el poder executiu tingui la ampla acollida als magnets problemes de la salut pública, planteja la necessitat de la creació d'un ministeri de Sanitat i Assistiment públic i l'Assemblea que unànimament la sentia, aprovà aquesta proposta:

«És aspiració unànime de l'Assemblea, representant de la classe Mèdica d'Espanya, la creació d'un Ministeri de Sanitat i Assistiments públics, però mentrestant això no s'assoleix, palesa el desig que s'atorgui a la Inspecció General de Sanitat el poder executiu necessari per a fer complir estrictament les vigents lleis sanitàries i per a formular els projectes d'altres que tendeixin al progrés i benestar de la pàtria en aquest ordre; amb aquest fi els Col·legis de Metges d'Espanya estan disposats a col·laborar amb totes llurs forces i a lluitar per a tan noble obra amb totes les energies que siguin precisas».

També per unanimitat acordà l'Assemblea que els Col·legis tinguessin dret a elegir Senador i s'encomanà el Director i que fes les gestions per a conseguir-ho.

Es cregué convenient agermanar la nostra política sanitària a la política imperant oferint com a metges apoiar com se pugui als companys que es presentin a lliures electorals o els qui es comprometin a laborar per a les nostres aspiracions, siguin del partit que siguin.

Es rectifiquen després les demarcacions de les Federacions Regionals en aquesta forma:

Regió Gallega: Corunya, Lugo, Orense i Pontevedra.

Regió Vasco-Navarra: Àlava, Vizcaya, Guipúzcoa i Navarra.

Regió Aragonesa: Saragossa, Osca, Terol, Sòria i Logronyo.

Regió Lleonesa: Lleó, Samora, Valladolid i Palència.

Regió Muntanyesa: Astúries, Santander i Burgos.

Regió Castellana: Madrid, Ciudad Real, Toledo, Cuenca, Guadalajara, Àvila i Segòvia.

Regió Estremenya: Cáceres, Badajoz i Salamanca.

Regió Andalus: Almeria, Granada, Còrdoba, Màlaga, Sevilla, Càdiz, Huelva i Canàries.

Regió Llevantina: Albacete, Alacant, Balears, Castelló, Múrcia i València.

Regió Catalana: Barcelona, Tarragona, Lleida i Girona.

Després de l'aprovament de diverses proposicions dels Col·legis entre les quals es destaca la d'excitar el zel de la Junta del Col·legi d'Orfens de Metges perquè escometi les urgents reformes que necessita dita institució per a fer efectius els seus beneficis a molts orfens que avui resten vedats de fruir-los, s'aproven els estatuts de comptes del 1921 i pressupost del 1922, s'acor-

da celebrar la pròxima Assemblea a Granada, a la primera quinzena d'Octubre d'aquest any.

En la sessió de clausura s'elegí com a President del Directori el Dr. Sàncis Bergon i com a Delegats Regionals els doctors Felip Villalobos, per la Regió Andalus; Dr. Enric Barbaquí, per l'Estremeny; doctor Dacio Crespo, per la Lleonesa; Dr. J. M.ª Blanch Fortacin, per la Castellana; Dr. Tomàs Tobaja, per la Aragonesa; Dr. Segundo Feijóo, per la Gallega; doctor M. Sánchez Sarachoga, per la Montanyesa; doctor Claudi Armendarzi, per la Vasco-Navarra; Dr. Lluís Solé, per la Catalana; Dr. Nicolau Belmonte Dumont, per la Llevantina.

Durant els dies que els entusiastes assembleistes ens honoraren amb llur visita, procuràrem fer-los agradosa l'estada en la nostra ciutat però la manca de preparació i la nostra incipient educació col·lectiva, privà que tan bons companys fossin rebuts com mereixien.

La importància de l'Assemblea ens patentitza la necessitat que arreu se sent d'intensificar la idea de classe i la conveniència de mantenir les nostres agrupacions prou fortes per a fer estretament complir el que segons les nostres aspiracions s'ha ja legislat i per a imposar noves orientacions que futures lleis hauran de definir i canalitzar.

Nosaltres, davant de les representacions dels Col·legis de tot Espanya veiem més que mai la necessitat d'una actuació àmplia i lliure com la del nostre SINDICAT.

J. MESTRE PUIG

Principis de Deontologia

I Si el metge té el dret de pretendre a l'estimació dels seus col·legues i a l'efectiva gratitud dels seus clients, deu, per esser-ne digne, inspirar-se en tots els seus actes dels principis que constitueixen l'essència de la *Deontologia*. Es de l'incumbència dels Sindicats mèdics, guardians de les tradicions que són l'honor de la professió, de formular les regles generals i de vigilar, en cas contrari, llur estricta aplicació.

A—DEURES DEL METGE PER A SI MATEIX

Abans que tot, el metge es deu a si mateix, com deu al cos de què forma part, la obligació d'ésser un home honest i perfecte. Per aquest motiu, deu abstenir-se de tota forma, malgrat sigui indirecta, de *charlatanisme*, que en el fons té per objecte l'explotació de la credulitat pública; usurpar títols o enganyar al públic amb el valor dels que es posseeixen, recórrer, per a explotar la clientela, a una publicitat extra-mèdica i de la qual el malalt no pot conèixer lo ben fundat; totes aquestes formes són incorrectes.

III Són igualment condemnables, tots els medis encaminats a l'edificació d'una situació professional, per altres procediments que la ciència i l'abnegació,

soles bases de tota notorietat llegítima i durable. Així, són prohibits tots els actes de *regateig* o de *connivència*, comissions o gratificacions a buscadors, hostellers, llevadores; associació o repartició de beneficis amb les mateixes persones; acceptació d'una comissió per la prescripció de medicaments o d'aparells, per l'envio a un sanatori o a un balneari. El caràcter clandestí de semblants procediments demostra suficientment que els mateixos autors els consideren inapropiats.

IV L'acord amb els empírics, sots forma de prescripció de *remeis secrets*, o la col·laboració amb els *curanderos* o els *sonàmbuls*, constitueix més que una incorrecció, car està castigat pel Codi penal com delictes de complicitat d'estafa.

B.—DEURES DEL METGE AMB LA CLIENTELA

V. Excepte el cas en què l'humanitat constitueix per a ell un deure, els de compromisos anteriors o de requeriment judicial, el metge té el dret de rebutjar els seus *cuidados* a un malalt. Per contra, des de que ell accepta, contrau certes obligacions.

VI. El malalt compta amb els millors cuidados, raó per la qual, el metge té l'obligació d'estar al corrent del moviment científic; tota negligència de la seva part pot ésser considerada com una falta.

Qualsevol que fos la posició social del client, la freqüència de les visites, tret de demanda expressa dels interessats, serà funció relativa a la gravetat del cas. Es tan criticable l'espaiar o escurçar els exàmens, com multiplicar visites i prescripcions, o induir a *consultacions* o *intervencions evitables*. El metge deu ésser sumament escrupolós sobre aquest punt, tant més, que la majoria de les vegades no té altre control que el de la seva consciència.

VII. Confident obligat del malalt, el metge està obligat a guardar el *secret* de tot lo que ell ha vist, entès o comprès del fet de la seva professió. Aquesta discreció deu ésser observada fins en els llibres de comptes, en la redacció de les observacions científiques o dels certificats de defunció.

VIII. El malalt té dret d'exigir la veritat en lo que concerneix al seu estat; particularment pot demanar tots els certificats que consideri necessaris, a càrrec pel metge de no fer constar més que les comprovacions rigorosament exactes. Un certificat de *complacència* constitueix una falsa declaració.

C. DEURES DEL METGE AMB LES COL·LECTIVITATS

IX. Públiques o privades, diverses col·lectivitats tenen recurs al metge. Sol·licitat d'entrar en *relacions* amb elles, ell deu dirigir el seu interlocutor al Sindicat, del qual fa part, que és el sol autoritzat i que té la independència necessària per a defensar, en un cas particular, els interessos professionals col·lectius.

X La dignitat del Cos mèdic, la bona confraternitat i l'interès ben comprès del malalt, exigeixen que no sigui discutit el dret d'aquest a la *lliure elecció* del

metge amb *tarifa a la visita*, d'una quota que s'aproximi el més possible a la de la clientela ordinària. Tota *tarifa a preu fet* deu ésser rebutjada com immoral.

XI Per les *funcions públiques*, el Sindicat deu esforçar-se per a obtenir el principi de nomenament per *concurs* o, almenys, pel valor dels títols, el que constitueix una garantia per als malalts, equitat per als competidors, independència i estabilitat per als titolars.

En el cas de *revocació* d'aquests, ningú podrà acceptar la successió sense prèvia autorització del Sindicat. Aquesta autorització sols serà donada si la revocació ha sigut pronunciada per falta greu.

XII Els metges de les col·lectivitats estan obligats, per quant atany a llurs clients, a les regles ordinàries del *secret professional*. Deuen, per consegüent, negar a les col·lectivitats tota declaració que constitueixi una violació d'aquest secret.

XIII En canvi, el *metge expert*, *inspector* o verificador, té el dret de comunicar a sos comitents el resultat complet de son examen, tota vegada que ell ha sigut designat expresament per a aquest efecte i que el malalt s'ha deixat examinar en ple coneixement de causa.

D. — DEURES DEL METGE AMB LLURS CONFRARES

XIV Adoptar, per a amb els altres, la mateixa actitud que es desitjaria, per *reciprocitat*, sigués presa per a amb un mateix, aital deu ésser el principi que reguli les relacions del metge amb els seus confreres.

XV Des de sa *instal·lació* en una localitat ja proveïda de metges, el recent vingut anirà a presentar-se als seus confreres; aquesta visita deu ésser tornada.

En les *relacions ulteriors*, si el mateix diploma confereix iguals prerrogatives als seus possessors, el més jove manifestarà certa deferència als seus majors; en compensació, la actitud d'aquests serà sempre cordial per a aquells.

XVI Es convenient abstenir-se de una forma absoluta de tot propòsit o de tota actitud susceptible de desacreditar un company, sobre tot en els medis extra-mèdics i encara més en una família a la qual aquest hagi prestat els seus serveis. No deuen tampoc pendre's en consideració, sense haver-se assegurat de la realitat de sa existència, els *propòsits descortesos* que un tercer, sovint interessat, diu que han sigut finguts per un confrare.

XVII En cas de *difficultats* amb un company, el metge assajarà primerament d'aplanar el desacord mitjançant una diligència personal. Si no consegueix res, es sotmetran els fets de la causa al President del Sindicat, per als fins de l'arbitratge.

XVIII Si el malalt té el dret de donar o retirar sa confiança a qui li convingui, cap metge pot permetre's l'assajar de *suplantar un confrare*, prop dels seus malalts.

XIX Fora del *despatx*, que és un terreny neutre

on cada u és lliure de rebre els que vinguin, el metge no pot anar junt a un malalt *incògnit* sense haver obtingut la prova de que el confrare que l'ha precedit ha sigut desinteressat dels cuidados anteriorment donats.

XX. No obstant, si ell és cridat prop d'un malalt en *curs de tractament*, en cas d'extrema urgència o en l'absència del metge que l'assisteix, l'humanitat pot fer al metge el deure de visitar aquest malalt. Al regrés del seu confrare, deu informar-lo del tractament instituit i cesar ses visites. Només poden ésser continuades les visites fetes a un malalt en l'ocasió d'un reemplaçament.

XXI. Instal·lar-se sense el seu consentiment forma en la localitat en què exerceix un colega que s'ha *reemplaçat*, o continuar a exercir en el radi d'acció d'una *clientela cedida a títol oneros* són gestes igualment condenables.

XXII. El metge que, fora de tota crida personal, fa *visites* en dia i hores fixes en una localitat en la qual no té el seu despatx, comet una falta de les més repressibles, sobre tot quan hi ha altres metges que exerceixen en la mateixa localitat.

XXIII. Constitueix igualment un acte de *concurrència deslleal* el fet de consentir una taxa d'honoraris inferior a la que s'aplica en la localitat o en la regió, i que ha sigut fixada pel Sindicat en proporció al promig de la vida. La *medicina amb rebaixa* disminueix sempre el metge i no té res de comú amb l'exercici d'una beneficència discreta i ben pensada.

XXIV. Tota *col·laboració entre confreres*, provocada pel metge que assisteix o, més rarament, acceptada per ell conforme al desig del malalt, deu únicament inspirar-se del sol interès del client, tracti's de consulta o d'operació.

XXV. La *consulta* amb un confrare, no deu exigir-se més que en cas de necessitat. D'altra part, ella no deu jamai d'ésser negada, tret del cas de dignitat professional del consultant, sobre tot si ha sigut sancionada d'una formalitat regular.

En cas de *desacord* greu al curs de la consulta, la família deu ésser avisada, a fi de que un tercer vingui a arbitrar el debat. El metge de capçalera, per la seva dignitat personal, deu de retirar-se, en el cas que la seva opinió no hagi prevalegut prop del client.

XXVI. Designats al malalt pel metge de capçalera, els *consultants* o els *especialistes* deuen immediatament informar lo per escrit del resultat de l'examen. La seva missió especial terminada, ells no deuen en cap cas continuar en relacions directes amb el malalt, al menys per altres cuidados que els que depenen de la seva especialitat.

XXVII. En cas de *intervenció*, el cirurgià, sol responsable, distribueix el comès de sos col·laboradors. Però ell procurarà que el Metge de capçalera estigui present i li reservará un comès honorable.

XXVIII. La experiència ha demostrat que per a evitar més tard contestacions inacceptables, les *trans-*

accions d'honoraris deuen de fer-se al comptat. Aquestes s'efectuaren exclusivament del malalt o de la família del malalt, beneficiaris dels cuidados, als metges i llurs ajudants, dispensadors dels cuidados.

XXIX. Tota retribució directa de col·lega a col·lega, vulgarment designada baix el nom de *dicotomia*, és incorrecta, prestant-se per son caràcter clandestí a la suposició degradant de connivència. Es el malalt, sol beneficiari del servei prestat, qui deu d'honar cada un dels metges que han col·laborat prop d'ell. Es de la incumbència del Metge que ha desempenyat la funció més important, consultor o cirurgia, el fixar francament en sa nota el quantum degut a cada un. Ellespecificarà per la *consultació* els honoraris que deuen de ésser abonats, demés dels seus, al metge de capçalera. Lo mateix per una *operació*, la cuota de cada un dels col·laboradors deu d'ésser fixada a la família, pel cirurgia que cuidarà per què els interessos del Metge de capçalera, dels quals ell es solidari, siguin enterament respectats, conforme a la tarifa sindical vigent.

XXX. En el cas que el Metge de capçalera prefereixi entendre's *directament* amb la família, per lo que respecte a sos honoraris, la remuneració pel consultor o el cirurgia es il·lícita i en cap cas deu d'ésser sol·licitada.

XXX. Els Sindicats regularment constituïts estan qualificats per a conèixer les *infraccions* a les regles de

la Deontologia comeses per tot Metge, encara que no sigui sindicat. Abstenir-se equivaldria en certs casos a una tàcita aprovació donada a les faltes individuals susceptibles de comprometre per conseqüència la bona reputació als interessos del Cos mèdic de la regió.

Després d'haver fet al delinqüent suposat, el procés previst pels estatuts i que és destinat a permetre al col·lega inculpat de explicar-se sobre els fets que li són reprovats, ells poden, en formes adequades, usar per a amb ell de *sancions* tals com l'avís, la repulsa o la censura.

XXXII. Demés d'aquesta acció disciplinària, el *Sindicat* constitueix per als confreres de la mateixa regió un llaç sòlid que els permet de tractar d'igual a igual amb les col·lectivitats. Ben estudiades, apoïades de la voluntat de tots, ses decisions tindran sempre molta més força que les de un confrere isolat. Es per tant de un gran interès per a tot Metge l'adherir des del principi de sa vida professional.

En resum, l'exercici normal i regular de sa professió, deu proporcionar al Metge els recursos legítims sobre els quals té dret de contar, i amb ells, la consideració que li és deguda. Com compensació, és necessari, que cada un de sos gestes, s'inspire únicament de l'interès de son malalt, del respecte de sos col·legues i de sa pròpia dignitat.

SECCIÓ OFICIAL

Extracte de les sessions

N. 77.—9 Desembre 1921

Presidint el Dr. Puig i Sais i actuant de Secretari el Dr. Busquet, amb l'assistència dels Drs. anotats al marge (Proubasta, Vila, Sicart, Pla, Girona, Bataller i Mestre) es celebra sessió de J. D. a tres quarts d'onze de la vetlla del dia 9 de Desembre de 1921.

Llegida l'acta de la sessió anterior fou aprovada, donant-se per Secretaria compte de la correspondència rebuda.

La proposició de la J. C. de la secció de Barcelona, referent a no haver sigut invitada cap corporació mèdica a visitar col·lectivament els terrenys de la futura Exposició de Industries Elèctriques quedà sobre la taula.

El Dr. Puig i Sais, assabentà a la Junta de la carta rebuda particularment del Dr. Coma Moragas, de Rosas, quedant aquesta complacuda de les manifestacions fetes en la mateixa.

A la carta del Dr. Mallat, d'Alentorn, s'acorda contestar-li que davant l'impossibilitat de poguer

anar individus de la J. D. a Artesa de Segre, s'ajorni dit afer per al dia en que es reuneixi la Secció de Balaguer, parlant-se a les hores de la delimitació de partits mèdics d'Alentorn i d'Artesa de Segre.

El Dr. Vila assabenta a la J. D. el resultat de les seves investigacions fetes prop dels veïns de S. Feliu de Codines amb el fi de millorar la situació dels metges de dita vila.

S'acorda l'impressió de nous talonaris per al cobrament de les quotes del primer trimestre de 1922.

El Dr. Mestre i Puig assabenta a la J. D. que per la Inspecció provincial de Sanitat, es va a la creació de la Brigada provincial sanitària, i que en una reunió d'alcaldes convocades al efecte per la J. D. s'havien fet manifestacions molt poc convenients per als metges titulars, i en vista d'això s'acorda que una Comissió de la J. D. visités a l'Excm. Sr Governador de la provincia protestant de les referides manifestacions i encarregant als Drs. Mestres i Busquet que s'enterin de les disposicions referents a la creació de dita Brigada amb el fi d'intervenir-hi el Sindicat, per a fer les quelcom que siga útil.

El Dr. Mestre i Puig assabenta a la Directiva d'una carta rebuda del Dr. Benach, de Montblanch, desprenent-se de la lectura de la mateixa, la neces-

sitat de canviar impressions amb dit Dr., la Junta acorda convocar-lo per a la pròxima sessió.

El Dr. Puig i Sais posa a la consideració de la J. D. «de què donats els nous estatuts que regeixen als Col·legis de Metges, seria necessari, abans de que aquests anessin a la Col·legiació obligatòria que el Sindicat de Metges de Catalunya, actués de manera que dits organismes oficials integressin el Sindicat, fent que la federació dels mateixos, siguin com associació ans l'estructura i l'organització de nostra entitat». S'entaula una serena discussió en la que hi prenen part tots els concurrents, sobre la necessitat o no de portar-la a la pràctica, acordant-se l'estudi detingut de dita proposició i portar-lo a la pràctica amb la major rapidesa possible, nomenant-se com a ponents als Drs. Pla i Sicart perquè formulin l'estatut i reglaments a que es té de sotmetre la nova organització. Essent molt avançada l'hora (una de la matinada) es sospen la discussió, per a continuar-la en la pròxima, aixecant-se la sessió.

N.º 78.—15 Desembre 1921

Presidint el Dr. Puig i Sais i actuant de Secretari el Dr. Busquet amb assistència dels anotats al marge (Proubasta, Vilanova, Mesrres, Girona, Sicart i Vila) es celebrà sessió de 2.ª convocatoria de J. D. a dos quarts d'onze de la vetlla del dia 15 de Desembre de 1921.

Llegida l'acta de la sessió anterior, es aprovada. Tot seguit es crida al Dr. Benach de Montblanch, perquè exposi la situació actual de la anomenada «questió Montblanch», acordant la J. D. que l'auxili que se li garanteix, al nomenat Dr. Benach, per lo que fa referencia al any 1922, sigui de 2000 ptes.; i que continui oberta la subscripció «Pro-Montblanch».

S'acorda concedir una paga extraordinària, corresponent a una mesada, als empleats del Sindicat, amb motiu de les festes de Nadal; també s'acordà que en lo successiu, aquesta paga extraordinària, sigui proporcional, als mesos del any, que hagin prestat els seus serveis.

S'acordà el pagament de la factura de la casa Vidua Cayetano Mas, que importa 116'50 ptes.

El Dr. Sicart, llegeix les Bases que han de tenir-se en compte per anar a la nova Federació de Col·legis; després de llarg estudi i discussió s'acorda reunir-se en sessió extraordinària el proper dissabte dia 17 a les 10 de la vetlla, per a seguir tractant d'aquest assumpte.

La sessió fou closa a la unai mitja de la matinada.

N.º 79.—17 Desembre 1921

SESSIO EXTRAORDINARIA

Baix la Presidència del Dr. Puig i Sais, actuant de Secretari el Dr. Busquet, amb assistència dels anotats al marge (Sicart, Girona, Mestres-Miquel,

Pla i Wennberg) se celebrà sessió extraordinària de J. D. del S. de M. de C. a les 23 hores del dia 17 de Desembre de 1921.

Llegida l'acta de la sessió anterior, fou aprovada; se continua la discussió de les bases a que fa referencia l'acta de la sessió ordinària anterior núm. 78. S'estudiaren les proposicions que presentaren els Drs. Sicart i Busquet, arribant-se en quasi tots els extrems a formular proposicions concretes i s'encairregà als Drs. Puig i Sais i Sicart, la redacció definitiva de les mateixes, a fi de sometre-les al criteri de la J. D. en la sessió pròxima.

S'aixecà la sessió a la una de la matina.

N.º 80.—22 Desembre 1921

Presidint el Dr. Puig i Sais, actuant de Secretari el Dr. Busquet i amb assistència dels anotats al marge (Vilanova, Vila, Pla, Girona, Sicart i Mestre Puig) es celebrà sessió de segona convocatoria per la J. D. del S. de M. de C. a dos quarts d'onze de la vetlla del dia 22 de Desembre de 1921.

Llegida l'acta de la sessió anterior, es aprovada. S'acorda entregar a la casa Vidua Badia, la quantitat de 2 500 ptes. a compte de la factura presentada amb data 20 de Desembre del corrent any.

Es dona un vot de confiança al Dr. Busquet, perquè faci els estudis necessaris per a la publicació de una Guia de Metges de Catalunya.

La Junta es assabentada de la correspondència rebuda dels companys de Borges, Tarragona i Villafraanca i demés assumptes de tràmit.

El Dr. Sicart, parla de les modificacions a fer en el articulat del actual Reglament del Col·legi de Metges de la província de Barcelona, les que mereix l'aprovació de la J. D. Donat lo avançat de la hora s'acordà reunir-se en sessió extraordinària, el proper dimarts dia 27 del que cursa, a les 22 hores, per continuar l'estudi de les Bases per a la organització de la entitat Federació de Col·legis de Catalunya.

No havent-hi altres assumptes a tractar, la sessió fou closa a dos quarts de dues de la matinada.

N.º 81.—27 Desembre 1921

Presidint el Dr. Puig i Sais, actuant de secretari el Dr. Busquet i amb l'assistència dels anotats al marge (Pla, Sicart, Vilanova i Wennberg) es celebrà sessió extraordinària, per la J. D. del S. de M. de C. a dos quarts d'onze de la vetlla del dia 27 de Desembre 1921.

Llegida l'acta de la sessió anterior, es aprovada.

El Dr. Sicart dona compte als reunits dels projecte ja articulat, del nou nou Reglament del Col·legi de Metges de la província de Barcelona que fou aprovat pels presents.

A mes s'aprova definitivament la manera d'anar a la Federació de C. de M. de C. així com les petites modificacions que haurien de fer-se en el Estatut i Reglament per assolir la representació màxima de la classe mèdica de Catalunya.

I no havent-hi altres assumptes a tractar, la sessió fou closa a la una de la matinada.

N.º 82. - 29 Desembre 1921

Baix la presidència del Dr. Puig i Sais, actuant de Secretari accidental el Dr. Sicart, amb assistència dels anotats al marge (Sicart, Girona) es celebrà sessió de segona convocatòria a dos quarts d'onze de la vetlla del dia 29 de Desembre de 1921.

Llegida l'acta de la sessió anterior, es aprovada.

Tot seguit son cridats els Drs. Campilloch, Cusó i Samaranch, metges de la secció de Vilafranca, quins exposen la situació en que els col·loca l'actitud dels seus clients als demanar juntes amb els metges expulsats del Sindicat Drs. Masllorens, Bueso, López Mascaró, puix si es negan a tenir-les, en surten perjudicats economicament, ja que l'isolament no es total i alguns companys de Barcelona n'hi celebren; La Junta Directiva acorda que mentres no sigui revocat per l'Assemblea de Delegats, l'acord d'expulsió, deuen ésser tinguts dits Drs. en desconsideració professional; i a l'ensembls recordàn el referit acort als Drs. de Barcelona que hi hagin tingut Juntes.

No havent-hi altres assumptes que a tractar, la sessió fou closa a la una de la matinada.

N.º 83. - 12 de Gener de 1922.

Presidint el Dr. Puig i Sais i actuant de Secretari el Dr. Busquet, amb assistència dels anotats al marge (Vila, Pla, Girona i Mestre) es celebrà sessió de segona convocatòria a les 11 de la vetlla del dia 12 de Gener de 1922.

Llegida l'acta de la sessió anterior, és aprovada, donant-se compte tot seguit de la correspondència rebuda durant el temps transcorregut de l'última sessió.

El Dr. Puig i Sais assabenta a la J. D. de la visita a ell feta pel Dr. Ràfols, de Villafranca, demanant-li una solució a la qüestió de les titulars, acordant-se per la J. D. que: «Si per tot el mes de Gener no han complert dits metges, afectes per la qüestió de les titulars, amb el que disposa la Base 5.ª que es troba en l'acta n.º 45, es posaria la resolució de dita qüestió a la consideració de la pròxima Assemblea de Delegats».

S'acordà trametre còpia de l'Estatut i Reglaments del SINDICAT i de la *Mutual*, a tots els Col·legis de Metges d'Espanya.

S'acordà conferir la representació del SINDICAT, al Dr. Garcia-Tornel en el proper Congrés de Metges d'Accidents del Treball, que es celebrarà a Saragossa el dia 15 del corrent.

S'acordà ajornar les gestions començades per a saber el nombre de metges invàlids que hi ha a Catalunya i la manera de cercar socorsos, fins a tant no estigui feta la nova organització de la classe mèdica en projecte.

També es parlà de l'hospitalització a Catalunya, acordant-se, que els Drs. Girona, Pla i Busquet, facin les gestions que creguin oportunes perquè es convoqui un Congrés Sanitari a Catalunya, per la Mancomunitat i en son defecte pel SINDICAT DE METGES DE CATALUNYA.

No havent-hi altres assumptes a tractar, la sessió fou closa a la una de la matinada.

SECCIONS COMARCALS

SECCIÓ DE BARCELONA

La labor que la J. C. de B. ha portat a cap, des del mes d'Abril de l'any passat, data en què va pendre possessió dels càrrecs ha sigut bastant laboriosa. Poca cosa hi havia feta, molta en quedava per fer, donat el caràcter del nostre SINDICAT.

Com a treball preliminar i complint un dels acords de l'última Assemblea, va començar-se l'organització dels metges sindics de la nostra ciutat, formant-se les circumscripcions i les agrupacions per especialitats. Dificilíssima tasca quan es topa amb l'apatia. Mes calia que el treball fos repartit, que fóssim molts a portar l'apostolat sindical, si es volia que no morís en flor, l'única força que avui per avui pot donar les millors solucions pràctiques a la classe mèdica. D'aquí l'activar prop dels nostres il·lustres companys que acceptessin els llocs que se'ls senyalava. Que em sigui permès de remerciar des d'aquest lloc, el seu altruisme en acceptar els càrrecs, dient-los que ens sentim orgullosos de tenir-los en el si de la J. M. per quant les seves qualitats i consells han de portar-nos una ajuda valuosíssima.

Des del primer moment va creure la J. C. fer un Ma-

nifest als estudiants, espill que enclou les veritats que existeixen en l'exercici de la professió mèdica i per tant, pot servir de primer toc d'atenció als metges que surten de les aules plens d'il·lusions.

En el terreny de *deontologia mèdica*, portem en el nostre haver, el començament dels treballs prop del Governador, per a acabar amb la vergonyosa difusió dels gastaments fets a Barcelona, els apercebiments fets a alguns companys que han *relliscat* en aquest vergonyós afer. També s'ha intervingut en amonestar i llimar asprors entre metges per fets de mala companyonia, feina aquesta la més ingrata, ja que porta aparellada moltes voltes un enemic. Almenys es disposés de mitjans coercitius, que així pocs exemples bastarien. Sortosament és d'esperar que ara, amb la majoria de sindicats dins del Col·legi i sobre tot en ses juntes, resultarà la feina menys feixuga.

Des d'un altre punt de vista, la J. C. ha actuat, esmerçant totes les seves energies. Vull referir-me, en la part econòmica, a diverses de les seves facetes. Així, doncs, hem abordat resoltament el *curanderisme* prop de l'Excm. ministre de G. i J. assumpte de què tots segurament ja s'han assabentat pel BUTLLETÍ. No faré història de la seva tramitació, mes si que haig de fer men-

có, que gràcies a l'actuació del nostre company en la J. Dr. Rosell, el Ministre s'ho ha prèns amb interès, esperant oportuna ocasió per a reformar el codi penal en el sentit per tots desitjat.

Gràcies al treball de la J. C. anterior, va rebaixar-se l'arbitri d'inquilinat un 25 % sobre el lloguer, però només en l'any econòmic passat. Com ja sabeu, enguany l'Ajuntament ha carregat l'impost sobre la quota anual pesar dels nostres treballs prop de l'Alcalde, regidors i assessors de la Hisenda municipal. Defraudats els nostres esforços hem procurat atacar l'assumpte indirectament, intentant primer, la rebaixa de les cèdules, assessorats per l'intel·ligent doctor Pujol.

També hem procurat crear una cooperativa per a l'obtenció d'obres de medicina i material mèdic a preus d'origen. Fracassat el primer intent, el rependrem novament tan prompte la guerra de tarifes que hi ha amb França hagi desaparegut.

Degut a l'actuació del SINDICAT, hi ha alguns dispensaris en què abans no es retribuïen els serveis facultatius i ara, encara que en forma modesta, s'hi cobra sou.

Està pendent d'estudi, la creació d'un carnet d'identitat, pels aventalges que pot reportar-nos.

En cartera portem en projecte, la creació d'una *companyia de socorsos mutus*, projecte per al qual ja s'ha nomenat una ponència. Els guanys que pot reportar-nos i que seran molts, deuran ingressar en la caixa de la nostra *Mutual*: intentant amb això, augmentar els ingressos indirectes o extraordinaris, per a arribar a la finalitat ideal de disminuir o suprimir les quotes mensuals a l'arribar a un estat plurièric de cabals. Aquests i altres ingressos extraordinaris podríem tenir-los a les nostres mans, mes ara, sens profit de ningú, els deixem perdre.

Com a punt culminant de la nostra actuació, i que des del primer moment acariciem, és la fundació del *Casal dels metges*, ja en vies de cristal·lització ràpida, si intervenen els esforços de tots.

Aquesta ha sigut la labor de la J. C., d'ara en endavant la feina a fer, diré, sens perill a equivocar-me, que serà molt més intensa, gràcies al valuossíssim concurs dels intel·ligents companys que, ajuntant-se amb la J. C., formen la Junta Mixta.

E. GONZALEZ MORA
Vice-secretari

NOTICIARI

El dia 15 del prop-passat Febrer tingué lloc la primera reunió de la Junta Mixta de la Secció Barcelona. La sessió fou portada amb tot entusiasme, prenent-se acords de la major importància com se podrà veure per la publicació de l'acta de la sessió que per no disposar d'espai, ens hem vist obligats a ajornar per a el pròxim número del BUTLLETÍ.

*** Continúa la treballosa tasca necessària per a conseguir una rebaixa en l'impost per cèdules que deuen pagar els companys metges de Barcelona. Podem dir que tenim l'èxit assegurat, ja que per converses tingudes amb administradors de la ciutat, aquets han reconegut el nostre dret. Es tracta de fer una rebaixa inversament proporcionada al valor de les cèdules, faltant puntualitzar la forma i la quantia.

PELS NENS, PER LES MARES, PELS VELL
DE RUSIA, et demanem una caritat, una petita almoïna. No oblidis que a Rússia es moren de gana centenars de mils. I no oblidis tampoc que amb el que potser avui puguis gastar en coses absolutament supèrflues, podries salvar de la mort un infant o una mare.

S'admeten donatius en nostres oficines. S'enviaran directament al Dr. Nansen.

15 PESSETES SALVAN UNA VIDA.

Companys: Suscribiu-vos-hi.

Subscripció pro-famèlics-Russia

Primera llista

Enric Mias Codina	15	pessetes
Sebastà Birba	5	"
Vídua Schoenenberger	5	"
Carolina Schoenenberger	5	"
Maria Schoenenberger	5	"
Joan Schoenenberger	5	"
Luisa Schoenenberger	5	"
Luisa Birba	5	"
Joaquim Abelló	15	"
J. Girona Trius	15	"
Jacint Bregon	15	"
Joaquim Bassedas	15	"
H. Puig i Sais	15	"
Tomas Busquet	15	"
E. B. B.	100	"
A. B.	100	"
J. Mestre Puig	15	"
Ll. B.	20	"
E. González Mora	10	"
R. T. (obrer)	5	"
Nena Maria del Roser Tarrí	10	"
Ll. Vila Abadal	10	"
J. Ferrer Prat	5	"
J. P. (metge)	100	"
Joan Gasa	15	"
C. B.	15	"
J. F.	15	"
F. Sala Torres	5	"
Total	568	pessetes

Barcelona 28 de Febrer de 1922.

Aquesta quantitat ha sigut remesa al Banc de Bilbao per a ésser entregada al Dr. Nansen.

MUTUAL MÈDICA

MOVIMENT DE SOCIS

Grup I, invalidesa⁽¹⁾

399	Manel Calduch Marco
400	August Brossa Bosque
401	Pere Ribas Pujol
402	Joan Monells Gou
403	Francesc Felip Vilà
404	Josep M. ^a Dexeus Font
405	Joan Cristany Galceràn
406	Joan Vendrell Soler
407	Josep Martínez Domínguez
408	Rafel Dalí Cusí

409	Francesc Imbert Casacuberta
410	Narcís Comas Esquerra
411	Josep Bassedas Montaner

Grup I, Vida

250	Manel Calduch Marco
251	Joan Monells Gou
252	Francesc Felip Vilà
253	Rafel Dalí Cusí
254	Josep Bassedas Montaner

(1) S'admeten sol·licituds per als grups I i II d'invalidesa i I i II de vida, devent anar acompanyades de 12 pessetes per grup sol·licitat si es tracta de la Secció d'invalidesa, i de 60 si es tracta de la de vida.

Per a poguer formar part de la Secció de vida, es necessita formar part del grup I d'invalidesa al menys.

Es prega que els dictàmens sanitaris s'estenguin amb tota exactitud no ometent cap extrem, encara que sigui desfavorable al sol·licitant. La «Mutual Mèdica» és una germandat i no persegueix el lucre.

AVIS

Se prega a tots els companys socis de la Mutual Mèdica, manifestin amb rigorositat el seu trasllat de domicili, a fi de no interrompre la bona marxa de l'Entitat i salvar-se dels perjudicis que podria irrogar-los-hi.

Moviment de Caixa de la Mutual Médica en el mes de Desembre de 1921

ENTRADES			SORTIDES	
Existència del mes anterior.	255'65		Dipositat a la caixa de Pensions i Estalvis	10.225'75
Per quotes de Garantia I invalidesa	252		Socorsos d'invalidesa pagats en Novem-	
» » » » II »	228		bre.	150
» » » » III »	56		Despeses generals:	
» » » » I de vida	600		Material d'escriptori	14
» » » » II »	560		Lloguer Càmera aco.	42'20
» Compensació d'invalidesa	470		Premi cobrança recaudació	16'65
» » de vida	8.167'95		Existència en la caixa social	566'35
» derrames I invalidesa	157'51			
Al Fons Mixte				11.012'95
Per quotes fixes	498			
Sobrant derrama	10'04	508'04		
		11.012'95		

(Aprovat per unanimitat pel Consell Administratiu en sessió del 10 de Gener de 1921.)

Donatius per a la Caixa de la «Mutual Médica» De la casa Wassermann (suscripció mensual). . 60 pessetes

Impremta Badia : Dr. Dou, 14 Telefon 2344 A : Barcelona